

eller delvis fri Lægehjælp, men det er, som jeg sagde før, ikke noget Paabud. Dette, at Medlemmerne skal betale en Part af Betalingen til Lægen, kan jo komme til at falde haardt paa enkelte under langvarige og kostbare Sygelejer. Derfor har vi i Ændringsforslaget Nr. 20, sidste Stykke, stillet Forslag om, at Vedtægten kan indeholde en Bestemmelse om, at der kan ydes ekstra Tilskud til Lægeudgifter, og at der for disse ekstra Tilskud faas Statsrefusion som for andre Udgifter, Sygekasserne har.

Ændringsforslaget Nr. 23 angaar en bedre Revision af de større Kasser, idet det kræves, at den ene Revisor skal være statsautoriseret.

Ændringsforslaget Nr. 25 hænger sammen med Nr. 20. Det bestemmer, at hvis en Sygekasse i et Aar har haft 25 pCt. over Gennemsnittet af Lægeudgifter, kan den faa en Advarsel fra Sygekasseinspektøren, og hvis en saadan Advarsel ikke hjælper, men man det næste Aar har Lægeudgifter, der er 20 pCt. over det normale, kan Kassen af Sygekasseinspektøren faa Paalæg om at ophøre med at yde fri Lægehjælp og gaa over til Betaling for Lægehjælp paa den i Ændringsforslaget Nr. 20 anviste Maade.

Jeg har dermed gennemgaaet de forskellige Ændringsforslag, som Ministeren har stillet og vi tiltraadt, og jeg skal anbefale disse Ændringsforslag til Vedtagelse.

Weygaard: Som det fremgik af mine Udtalelser ved dette Lovforslags første Behandling her i Tinget, og som det nu fremgaar af Betænkningen, kan Socialdemokratiet ikke tiltræde det foreliggende Lovforslag, og Socialdemokratiet er kun Medforslagsstiller til to Ændringsforslag. Det ene gaar ud paa, at der gives ubemidlede forældreløse Børn, der ikke paa anden Maade kan faa Adgang til Sygehjælp, Ret til at blive nydende Medlemmer af en statsanerkendt Sygekasse. Den anden Ændring gaar ud paa, at der i de første 3 Aar kan ydes indtil 100 000 Kr. aarlig som ekstraordinær Hjælp til saadanne nødstedte Kasser, som ikke har evnet at faa opsamlet en Reservefond af en nogenlunde rimelig Størrelse.

De øvrige Ændringsforslag er saa godt som alle yderligere og betydelige Forringelser af den nugældende Lov. Socialdemokratiet er fortsat af den Opfattelse, at det er en samfundsskadelig Handling at forsøge paa at faa den betydningsfulde Lov, som Sygekasseloven er, forringet.

Jeg er naturligvis vidende om, at Regeringen mener, det heller ikke er Hensigten, men de, der har Kendskab til praktisk Sygekassevirksomhed, maa dog indrømme, at selv om vi er saa heldige at blive forskaanet for flere Udløbere af Efterkrigstidens Influenzaepidemier, hvad der jo ingenlunde er sandsynligt — vi havde en Gren af den i afvigte Januar—Februar —, og selv om Sygeligheden i al Almindelighed bliver stærkt nedadgaaende i de nærmest følgende Aar til Gunst for Kasserne Økonomi, vil man, hvis disse Regeringens Ændringsforslag vedtages, ikke alene lægge Sygekasselovgivningen i Brak — for det vilde være forstaaeligt, ikke mindst for os Socialdemokrater; vi har altid skønnet, at i Magsvejr, i økonomisk gode Tider bør det gaa opad og fremad, ikke mindst for den sociale Lovgivning, medens vi til Gængæld mener, at kommer vort Land ud i Uvej, i økonomiske Storme for Erhvervslivet, ja, saa puster vi lidt, forinden vi forsøger at tage det næste Fremstød. —, men det foreliggende Lovforslag og de dertil stillede Ændringsforslag, ikke mindst den højtærede Sundhedsministers, tyder ikke paa, at den højtærede Regering vil lade den sociale Lovgivning puste lidt, hvile lidt, saa der blev Stunder for den af den tidligere Socialminister, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, nedsatte Socialkommission til at fremkomme med et samlet Forslag til en Forenkling, en Systematisering, en organisk Udvikling af hele vor sociale Lovgivning.

Og hvad nu det her forelagte Nedsæringsforslag angaar, saa lyder det jo besynderligt, ja, næsten som et Eventyr, naar Venstre i sin Betænkning skriver, at de giver Tilslutning til den i Lovforslaget som i de andre Nedsæringsforslag nedlagte Grundtanke, at Parikronen skal anerkendes i Statens Husholdning, og Venstre fremhæver, at naar Kronekursen i 1921 og nu sammenholdes, betyder de her foreslaaede Nedsættelser i Statstilskuddet til de anerkendte Sygekasser ingen reel Nedsættelse. Intet er mere urigtigt end en saadan Paastand. For hvad er det, der sker? Der sker jo for det første ifølge Forslaget følgende: det aarlige faste Tilskud, som i 1892 under Ministeriet Estrup blev fastsat til 2 Kr. aarlig pr. Medlem, blev ved Lov af 6. Maj 1921 forhøjet til 3 Kr. pr. Medlem, og det er denne Forhøjelse af 1 Kr. pr. Medlem, som Kasserne fik i 1921, der nu atter tages fra dem. Men er det saa ikke en aldeles urigtig Paastand, at derved anerkendes Parikro-